

תת"ע 11401/04/21 - מדינת ישראל נגד מעין אסתר לוי

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 11401-04-21 מדינת ישראל נ' מעין אסתר לוי

בפני כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשמת: מעין אסתר לוי

החלטה

בפניי טענתה המקדמית של הנאשמת להתיישנות לפי סעיף 149(8) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החוק").

א. העובדות הצריכות לעניין:

1. ביום 23.3.18 נערכה כנגד הגברת מעין אסתר לוי (להלן: "הנאשמת") הודעת תשלום קנס שמספרה 38118009711 (להלן: "הדו"ח") בגין שימוש בטלפון נייד תוך כדי נהיגה בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
2. זה המקום לציין כי על גבי הדו"ח צוין כי על הנאשמת לשלם את הקנס בתוך 90 ימים אך לא צוין המועד כאמור.
3. ביום 22.6.18 פנתה המבקשת למרכז פניות נהגים ארצי (להלן: "מפנ"א") במטרה לבקשה להישפט על העבירה שיוחסה לה בדו"ח.
4. ביום 15.7.18 נשלח לנאשמת ממפנ"א אישור קבלת פנייה בו צוין כי הפנייה הועברה לטיפול הגורם המוסמך ותיענה על ידו.
5. ממכתב מפנ"א מיום 29.11.20 עולה כי ביום 4.8.18 נשלח לנאשמת מענה לבקשתה להישפט ובקשתה נדחתה מכיוון שהוגשה באיחור של יום. לטענת הנאשמת, מענה זה לא התקבל אצלה.
6. כך או כך, בחלוף כשנתיים, לאחר פנייה מאת המרכז לגביית קנסות, התברר לנאשמת כי הקנס טרם שולם.
7. לפיכך, ביום 25.1.21 פנתה הנאשמת לבית המשפט בבקשה להארכת מועד להישפט. המאשימה הסכימה, לפני משורת הדין, להארכת המועד "ובלבד שלא תעלה טענת התיישנות" וביום 8.2.21 הוחר המועד להישפט בגין הדו"ח (ראו המ"ש 9759-01-21 לוי נ' מדינת ישראל).
8. ביום 29.4.21 הוגש כתב האישום נשוא ההליך דנן.

9. ביום 21.6.21 התקיים בפניי דיון, במעמד הצדדים, במסגרתו העלתה הנאשמת את טענתה המקדמית להתיישנות.

ב. טענות הצדדים:

10. הנאשמת טוענת כי בדו"ח עצמו לא צוין התאריך האחרון לתשלום הקנס וכי אם היה מצוין, היה ניתן לדעת מתי בדיוק מסתיימים 90 הימים לתשלום הקנס. עוד טוענת הנאשמת כי באישור מפנ"א מיום 15.7.18 לא נטען כי הבקשה להישפט הוגשה באיחור.

11. כמו כן, הנאשמת מפנה לכך שעל אף שהמאשימה התנתה את הסכמתה להארכת המועד בכך שלא תעלה טענת התיישנות, הרי שהלכה למעשה החלטת בית המשפט אינה כוללת תנאי כאמור.

12. המאשימה טוענת כי דינה של הטענה להתיישנות להידחות.

13. לשיטת המאשימה, המועד האחרון להגשת בקשה להישפט חל ביום 21.6.18 אך הבקשה נשלחה ביום 22.6.18. בהקשר זה מדגישה המאשימה כי האישור אותו קיבלה הנאשמת ביום 15.7.18 מהווה אישור על כך שהבקשה התקבלה אך אינו מכשיר את הבקשה.

14. עוד טוענת המאשימה כי טענת ההתיישנות נטענת בחוסר תום לב שכן ההסכמה להארכת המועד ניתנה לפנים משורת הדין.

15. בתגובה לכך, טוענת הנאשמת כי במסגרת הבקשה להארכת המועד היא לא הסכימה לוותר על טענת ההתיישנות וכי אם הייתה לכך התייחסות בהחלטת בית המשפט, היא הייתה מגישה ערעור.

16. על כך מוסיפה הנאשמת וטוענת כי "יש פה טעות של המאשימה והיא לא לוקחת אחריות", ומפנה לכך שהמאשימה לא הראתה שנשלחה לנאשמת הודעה בדואר רשום לפיה בקשתה להישפט נדחתה ועליה לפעול, ולכן היא חשבה ש"הכל בסדר".

17. בתגובה לטענה זו ציינה ב"כ המאשימה כי אין ברשותה, במעמד הדיון, את המסמכים של מפנ"א וככל שבית המשפט יעמוד על קבלת מסמכים כאמור, תתבקש דחייה.

ג. דיון והכרעה:

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, אני סבורה כי דין הטענה המקדמית להתיישנות להידחות.

18. סעיף 229(א) לחוק קובע כדלקמן:

"(א) מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקוב בהודעה, לחשבון שצוין בה, זולת אם פעל באחת מדרכים אלה:

(1) ...

(2) הודיע, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, בדרך שנקבעה בתקנות, שיש ברצונו להישפט על העבירה."

19. כלומר, מהיום בו נמסר לנאשמת הדו"ח, ביום 23.3.18, עמדו לרשותה 90 ימים לתשלום הקנס או למתן הודעה לפיה יש ברצונה להישפט על העבירה. מניינם הקלנדרי של 90 הימים הסתיים ביום 21.6.18. אין מחלוקת על כך שהנאשמת נמנעה מלשלם את הקנס ועל כך שבקשתה להישפט על העבירה שיוחסה לה בדו"ח נשלחה על ידה אך ביום 22.6.18. כלומר, הנאשמת לא פעלה בהתאם לסעיף 229(א) לחוק ובקשתה נשלחה באיחור של יום. ודוק, אין נפקא מינה אם בדו"ח לא צוין המועד המדויק בו מסתיימים 90 הימים ודי בכך שצוין כי זה פרק הזמן העומד לרשות הנאשמת. זאת, כאשר גם לא יכולה להיות מחלוקת על הדרך בה נמנים הימים.
20. במצב דברים זה, ברי כי בקשת הנאשמת להישפט נדחתה על ידי מפנ"א כדן. אכן, מתעוררת לכאורה השאלה - האם הודעה בדבר דחיית הבקשה נשלחה לנאשמת כנדרש ולשם מענה על שאלה זו יש להידרש למסמכים ולאישורי המסירה של מפנ"א, שכאמור לעיל לא הוגשו לבית המשפט (בשל העובדה שלא נדרשו עובר למועד הדיון). אולם, אני סבורה כי אין במסמכים אלה כדי להשפיע על טענת ההתיישנות, ואסביר - אף אם נניח כי הודעה בדבר דחיית הבקשה לא נשלחה לנאשמת (וכאמור, איני קובעת מסמרות לעניין זה), הרי שבסופו של יום זכותה של הנאשמת להישפט על העבירה לא קופחה שכן בקשתה להארכת המועד להישפט התקבלה.
21. בהקשר זה יש להדגיש כי אחריותה של הנאשמת לטפל בעניינה לא תמה עם שליחת הבקשה להישפט ואף לא עם קבלת האישור בדבר קבלת הבקשה במפנ"א (בו צוין במפורש כי הבקשה מועברת לטיפול אצל הגורם המוסמך ולא השתמע ממנה כי הבקשה התקבלה לגופה), אלא שהיה על המבקשת להוסיף ולברר את סטטוס הטיפול בבקשתה (בעיקר נוכח טענתה לפיה ההודעה בדבר דחיית הבקשה לא נתקבלה אצלה) ובהקשר זה, אין לה להלין אלא על עצמה.
22. מכל האמור לעיל עולה כי הלכה למעשה המבקשת ביקשה להישפט באיחור ובקשתה התקבלה מכוח הוראת סעיף 230 לחוק הקובעת כי: "בית המשפט רשאי, **לקיים את המשפט** גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו..." (ההדגשה אינה במקור, ה.א.א.).
23. בענייננו, הבקשה להארכת המועד להישפט (שהיא למעשה בקשה להישפט באיחור) הוגשה על ידי הנאשמת ביום 25.1.2. זאת, כאשר מהוראת סעיף 230 עולה בבירור כי משמעותה של היעדרות לבקשה היא קיום המשפט.
24. זאת ועוד, הרי שבעוד שהוראת סעיף 225א(א) לחוק (עליה סומכת הנאשמת את טענתה) קובעת כי "עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום...", הוראת סעיף 225א(ב) מוסיפה וקובעת כי "אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)".
25. אכן, בקשת הנאשמת להישפט הוגשה באיחור, בהתאם להוראת סעיף 230 לחוק ולא בהתאם להוראת סעיף 229 לחוק (זאת, כיוון שהוגשה לבית המשפט וגם הוגשה באיחור). אולם, אני רואה כל הצדקה לפרשנות לפיה המועד בו יהיה ניתן להגיש כתב אישום כנגד מי שהגיש בקשה להישפט באיחור (לפי סעיף 230 לחוק) יחלוף בטרם המועד בו יהיה ניתן להגיש כתב אישום כנגד מי שהגיש בקשה להישפט במועד (לפי סעיף 229 לחוק).
- על מנת לפשט את הדברים, אדגים - פלוני ואלמוני קיבלו באותו המועד הודעות תשלום קנס. פלוני הגיש בקשה להישפט במועד, בהתאם להוראת סעיף 229 לחוק ואילו אלמוני הגיש בקשה להישפט באיחור, בהתאם להוראת סעיף

230.

לא ייתכן כי המועד להגשת כתב אישום כנגד אלמוני, יחלוף לאחר שנה ממועד ביצוע העבירה (בהתאם להוראת סעיף 225א(ב) לחוק) ואילו כנגד פלוני, ניתן יהיה להגיש כתב אישום אף לאחר מכן. פרשנות מעין זו תיצור מצב בלתי מקובל בו ייצא חוטא נשכר.

זאת ועוד, הרי שפרשנות מעין זו תהווה פתח לשימוש בלתי ראוי בסעיף 230 לחוק, בכך שבקשות להישפט באיחור יוגשו רק לאחר שתחלוף שנה מיום ביצוע העבירה ובכך, מבצע העבירה יחמוק מקיום משפט בעניינו.

26. לאור כל האמור לעיל, הטענה המקדמית להתיישנות לפי סעיף 149(8) לחוק נדחית.

27. לפיכך, קובעת את ההליך להמשך דיון בפניי, במעמד הצדדים, ליום 7.7.21 בשעה 11:00.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים ותזמנם למועד הדיון שנקבע.

ניתנה היום, י"ד תמוז תשפ"א, 24 יוני 2021, בהעדר הצדדים.